

**MUSTADE
LINDUDE
AEG**

Romaan

KATE MORETTI

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Kate Moretti
The Blackbird Season
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on
õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Mis tahes viiteid ajaloolistele sündmustele, tegelikele inimestele või tegelikele asukohtadele tuleb käsitleda fiktiivsetena. Muud nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on autori välja mõeldud ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikute, asukohtade või sündmustega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Mari Mets

Copyright © 2017 by Kate Moretti
Originally published by Atria Paperback.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

D06344318
ISBN 978-9949-82-241-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Chipile

Jõgi liigub.

Musträsta silmselt lendab.

Wallace Stevens, „Kolmteist pilguheitu musträstale“

MUSTADE LINDUDE AEG

Sel päeval, kui taevast linde sadas, tõmbasin ma tornikaardi. Kõik räägivad alati, et iseendale ei tohi kunagi kaarte panna, aga kes pagan neid mulle ikka pannud oleks?

Aga inimesed usuvad. Mina mitte, aga teised usuvad. Mulle pakkus märksa rohkem huvi mõte, et maailmas võiks üldse maagiat olla. Leidsin raamatukogust ühe raamatu ja olen seitsaadik igal hommikul endale kaarte pannud. Aga kaks asja juhtusid korraga, kahel järjestikusel päeval, ja te peaksite nende kohta teadma. Esiteks – ma leidsin muusträsta, samasuguse nagu teised. Täiusliku. Sileda. Pehme. Just nagu oleks lind äsja hingamast lakanud. Ainult et seal, kus linnul pidanuks olema vasak silm, oli auk. Ma ei ole sellist asja varem näinud. Järgmisel päeval panin ma kaarte ja tõmbasin tornikaardi, selle, millel on ühesilmne kaaren. Ja just siis, kui ma arvasin, et maailm irvitab mu üle, hakkas kuldnokkaside sadama.

Ma püüan märkidesse mitte uskuda. Aga vahel on need lihtsalt nii neetult ilmsed.

ESIMENE PEATÜKK

Nate, esmaspäev, 4. mai 2015: kaks nädalat pärast seda, kui taevast linde sadas

Vihma langes palakatena, just nagu müürina, moodustades tuuleklaasile kaks laia jõge. Kojamehed vehkisid, aga ei suutnud sammu pidada. Need olid vanad, vajasid väljavahetamist ja jätsid klaasile triipe. Aga auto oli Alecia oma ja naine polnud talle selle kohta midagi öelnud. Muidugi, autohooldus oli Nate'i töö, aga mees polnud ometi mõtetelugeja. Ta lükkas hooba sutsuke ülespoole.

Ta kissitas vastutulevate esitulede valguses, nii vähe kui neid oli. Looklev asfalttee, mustad kõrguvad männid ja tänavavalgustuse puudumine tegid selle Pocono mäestikku viiva teelõigu ohtlikuks mis tahes aastaajal. Paremalt, kõigest viisteist meetrit teepiirdest allpool, kohises Lackawaxeni jõgi, mis oli vihmade tõttu üle ujutatud – kevadises Pennsylvanias enam kui tavaline nähtus. Nate aeglustas viiekümne kilomeetrini tunnis ja naaldus ettepoole, esituledevihk valgel joonel hüplemas, kollane keskjoon aja jooksul pea-aegu nähtamatuks luitunud.

Tema telefon helises, ekraan lõi helendama. Ta ei teinud sellest välja. Helistajaks võis olla Tripp, aga Nate oli Aleciaga ragistama sattunud ja tõenäoliselt tahtis naine veel jätkata. Nate oli olnud nii hajevil, et unustas oma padja maha ja peab nüüd Trippi diivanil kopituselõhnalisel ja kühmulisel diivanipadjal magama. Ta polnud üldse kindel, kas kõrvalistmel lebavas kotis on üldse piisavalt varusid, et nädal üle elada. Ta polnud keskendunud, lihtsalt toppis asju

kotti: teksad, sokid, aluspesu, särgid. Asjad, mida vajad, kui sul pole töökohta ega naist, kes sind koju ootaks.

Telefon helises taas ning mees pööras pilgu sekundi murdosaks maanteelt ära. *Alecia*. Ta oleks peaaegu vastu võtnud, aga surus siis sõrmed rooli ümber tugevamini kokku. Võtan vastu, ei võta vastu? Selles, et naine näägutab ja nende abielu koos hoidvate lõimede kallal urgitses, polnud midagi uut; see oli kestnud nii kaua kui Nate mäletas. Nüüd lihtsalt oli naisel palju rohkema kallal urgitseda. Mitte ainult Gabe, kuigi alati, *alati* siiski ka Gabe.

Kauguses paistis esituledevihus üks kogu, käsi paaniliselt õhus vehkimas. Nate aeglustas sõitu, pööras teeservale, kuni oli tüdruku kõrval, tolle juuksed kahvatutele põskedele liibunud, tüdruk öös mustade riiete tõttu peaaegu nähtamatu, kui poleks olnud tema helevalgeid juukseid. Nate tundis, kuidas ta käsivarte lihased just nagu krambis kokku tõmbusid. Ta keris kõrvalistmepoolset akent allapoole, aga ainult pisut. Võib-olla viie sentimeetri jagu. Olgu ta neetud, kui *selle* tüdruku oma autosse lubab.

„Sa saad niimoodi veel surma. Mida paganat sa õieti teed?”

„Mul on abi vaja.” Tüdruku silmad mõjusid ta näos metsikult, suurte ja nukulikena ning ta käed, punane lakk sõrmeküüntelt koorumas, kerkisid põskede juurde, silusid juukseid tahapoole. Sõrmed põimusid ta meelekohtadel erkvalgetesse juustesse ja tüdruk raputas pead edasi-tagasi, edasi-tagasi, just nagu koer, kes endalt vett maha raputab. Need *juuksed*, igapäevane jutuaaine õpilaste hulgas, võimatult eksootilised, aga lihtsalt nii eriskummalised. Tänapäeval üritasid teismelised kogu hingest silma paista, aga see ere vaevus jahmatas neid kõiki sellest hoolimata.

„Ma ei saa sind aidata. Sa tead seda.” Ja palun väga. Lõpuks, lõpuks ometi oli ta vihane. Kõik olid temalt lakkamatult küsinud: *kas sa oled vihane?* Süüdistaval toonil, toonil, mis tegelikult päris: *miks sa vihane ei ole?* Just nagu tõendanuks see üksi tema süüd. Ta tahtis seda hetke mäletada, salvestada selle, kuidas ta hääl *praegu* kõlas, sest seda tüdrukut nähes mõistis ta lõpuks, et on tõesti *väga* vihane. „Lase siit jalga, Lucia. Mine koju. Sinna, kus on sinu koht.”

Tüdruk nõjatus vastu autot, nii et tema suu jäi aknaavaga koha-
kuti, keha vastu akent surutud, nii et Nate ei näinud tema silmi.
Ainult see suu, see väike valelik suu. Tüdruk kandis valget T-särki,
mis oli läbi ligunenud, ja Nate nägi ta vastu klaasi litsunud rinnani-
bude piirjooni. Kus oli tüdruku jope? Väljas ei saanud olla üle kol-
meteistkümneme kraadi. Pole tema mure. Nate pööras pilgu ära.

„Mulle pole kuskil kohta.“ Kui tüdruk pea vastu ukseerva toe-
tas, nägi Nate lõpuks ta silmi. Need olid verd täis valgunud, pupil-
lid suurenenud nagu mustad lendavad taldrikud taevasina taustal.
Hirm võis silmad suuremaks teha, seda teadis Nate kindla peale.
Või oli tüdruk midagi tarbinud? Midagi oma venna tagant pihta
pannud?

Nate'il oli ükskõik.

Ta võttis telefoni. Vajutas numbraid, 911.

„Ma ei saa sind aidata, Lucia. Ma helistan politseisse ega lahku
siit enne, kui nad siia jõuavad, aga sa ei tohi minu autosse istuda.
Ma ei saa sinu heaks midagi teha.“ Tema hääl kõlas hellelalt, kui
tal plaanis oli. Ta oli alati tundnud poolehoidu selle tüdruku ja
teiste temasarnaste vastu: nende elult räsida saanud kenade tüd-
rukute vastu. Arukate tüdrukute vastu, kes olid eluga ummikusse
jooksnud. Eksinud tüdrukud. Neid oli teisigi. Nate'ile meenus
Robin Hendricks, aga ükski teistest ei olnud teda sellisesse seis-
seadnud.

Ta vajutas valimisnuppu. Kutsuv toon. Kutsuv toon. „Pike'i
maakonna politseijaoskond.“

„Tere! Siin Nate Winters. Vajan abi Route 6 maanteel.“

„Selge, härra Winters, milles probleem seisneb?“

„Ma olen siin koos Lucia Hammiga. Sõitsin parajasti ja leidsin ta
tee ääres kõndimas. Võimalik, et ta on midagi tarbinud, aga ma ei
saa teda kuskile sõidutada. Lihtsalt palun saatke keegi siia.“

Tüdruk vahtis talle otsa, suu kõveraks väändunud. Ta taganes
aeglaselt, eemale valgest joonest, vidukil silmad meest piidlemas,
pool nägu autotuledest valgustatud.

„Lucia!“ hüüdis Nate kitsukesest aknaavast. „Ära mõtlegi kus-
kile minna. Püsi paigal.“

Tüdruk astus auto eest läbi ja ohutuled vilkusid ta näo taustal punaselt. Tema suu kaardus riuklikus muiges ja Nate'il tõmbus sisimas külmaks. Tüdruk nõjatus ettepoole, peopesad lapiti auto- kapotil, ja kergitas võrgutavalt kulme.

„Härra Winters?“ Hää! teises otsas rääkis madalalt ja aeglaselt. „Kas kõik on korras?“

Tüdruk läkitas Nate'ile õhusuudluse.

Mees keris akna lõpuni alla ja pistis pea aknast välja. „Lucia!“ hüüdis ta uuesti, hää! tuulde hääbumas.

Tüdruk pööras ringi ja sammus piki valget joont minema, auto esituled ta eemalduvat kogu valgustamas. Ta kandis lühikest musta seelikut ja põlvini saapaid ning ta puusad õõtsusid.

„Kurat.“ Nate vedas käega läbi juuste.

„Härra Winters? Kas te olete veel kuuldel?“

Siis pööras Lucia tema autost võib-olla kümne sammu kaugusel ringi, jalad kummalegi poole valget joont toetatud, ja näitas Nate'ile kaht keskmist sõrme. Siis põikas ta paremale ja jooksis metsa.

„Härra Winters.“ Mees telefonis rääkis nüüd rangelt, olles vihane, et ta aega raisati. „Kas te olete veel kuuldel? Kas teil on endiselt vaja, et keegi välja sõidaks?“

„Ma ei tea.“ Nate'il hakkas halb. Ükskõik mis nüüd edasi juhtub, oli kõik just äsja hullemaks muutunud. Kõik need tükid, mille külge ta oli klammerdunud, lendasid laiali, paisates selle, mis tema elust veel alles oli, miljonisse eri suunda. Ta oli jamas, oli ennegi jamas olnud, aga nüüd oli ta rohkem kui jamas, ta oli niihästi surnud kui üks elav inimene üldse olla võis. Ühe silmapilgu vältel kujutles ta Aleciat ja Gabe'i diivanil kõssitamas ning iseennast vanglas ja „20/20“ uudistesaaate eriloos. Öhtusöök kerkis talle kurku ja ta pidi sügavalt hingama, et paanikat tagasi hoida.

Ta ei saanud kuidagi teada, et sellest hetkest saab pöördement, et see on hetk, millest sõltuvad kõik edasised hetked. Aja- lehtedes nimetatakse teda mõrtsukaks, politsei tuleb teda otsima, tema kunagised sõbrad ja trennikaaslased, kõik need, kes teda *tundsid, oh taevake*, ütlevad: *Nate oli viimane, kes tüdrukut elusana nägi, eks ole?* Viimane on alati ka süüdlane.

Ta ei saanud seda kõike teada. Ent ta tundis seda, just nagu ajaks miski teda füüsiliselt taga ja jõuaks järjest lähemale, tema süda vasardas metsikult, pulsilöögid kukla tagagi tunda. See oli enamat kui tunne. See oli eelaimus, midagi selgesti tajutavat, peaaegu käegakatsutavat.

„Ta on läinud,“ ütles ta kiiresti ja lõpetas kõne, viskas telefoni istmele. Ta oleks pidanud lihtsalt minema sõitma. Kõik ta kehas käskis tal lihtsalt minema sõita.

Ta avas autoukse ja astus välja vihma kätte.